

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **InnovaPlast s. r. o.**
sídlem Průmyslová 1395/1, 735 35 Horní Suchá
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Jirouskem
sídlem Preslova 361/9, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. 29919/16/5000-10470-700290,
ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 6. 2016, č. j. 29919/16/5000-10470-700290, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Filipa Jirouska, advokáta se sídlem Preslova 361/9, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 15. 7. 2016 domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 10. 6. 2015, platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 1 892 956 Kč.
2. Žalobce uvedl, že dle předmětného platebního výměru se měl dopustit porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) a § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „rozpočtová pravidla“) tím, že nedodržel ustanovení čl. II bodu 2.4 Dohody o finanční podpoře projektu dle Programu pro tvorbu nových pracovních míst a rekvalifikaci a školení zaměstnanců č. j. KA-FP-2/2007 ze dne 21. 12. 2007 a dále bod 2 článku Podmínky, za nichž lze finanční podporu čerpat Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) č. 10/2007 ze dne 20. 6. 2007 a dále ustanovení bodu 3.3, 3.4 a 3.5 čl. 3 Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst v regionech nejvíce postižených nezaměstnaností, tj. že žalobce neprovedl k 31. 12. 2010 investice v hodnotě 10 mil. Kč, když prokázal investice pouze ve výši 5 044 678,56 Kč. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl uložen ve výši 49,56 % z částky poskytnuté dotace, tj. v částce poměrně odpovídající částce neprovedené investice.
3. Podle žalobce neprovedení tvrzené investice nenaplnuje skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) a § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobce vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, sp. zn. 4 As 117/2014, ze kterého podle něj vyplývá, že sankční odvod je třeba spojovat nikoli s jakýmkoli porušením rozpočtových pravidel, ale jen s použitím prostředků na jiný účel; rozhodný je důsledek nakládání s prostředky. Ze zprávy o daňové kontrole podle žalobce jednoznačně vyplývá, že v souladu s podmínkami dohody o finanční podpoře vytvořil a obsadil 19 nových pracovních míst a prokázal vynaložené uznatelné mzdové náklady ve stanovené výši. Tím splnil předmět dohody. Bylo tedy konstatováno, že žalobce naplnil účel dotace. Žalobce dále rozporuje úvahu správce daně o tom, že k porušení rozpočtové kázně mělo dojít k 30. 1. 2011.
4. Rozhodnutí o stanovení odvodu postrádá ve vztahu ke stanovení výše odvodu racionální úvahu přiměřenosti. Žalobce připomněl, že to byl sám poskytovatel dotace, který porušil povinnosti pro něj vyplývající z uzavřené dohody. Z čl. 11 bodu 11.2 Programu totiž vyplývá, že pokud měl poskytovatel dotace za to, že žalobce nedodržel podmínky pro poskytnutí podpory, měl jej nejprve vyzvat k realizaci nápravného opatření, a to zcela logicky v návaznosti na provedení zúčtování vzájemných závazků z dohody ve smyslu čl. VI, bodu 6.1 dohody, po uplynutí doby stanovené v čl. 2.1 dohody. K zúčtování však

Shodu s prvopisem potvrzuje

nikdy nedošlo. Poskytovatel provedl kontrolu splnění podmínek dotace až 14. 11. 2014. Poskytovatel rezignoval na postup dohodnutý v čl. 6.3 dohody.

5. Žalobce dále namítá, že z ujednání v čl. II bod 2.4 dohody nevyplývala povinnost žalobce provést jakoukoli investici z vlastních zdrojů; jedná se o ujednání stran o odkládací podmínce, od jejíhož splnění počíná běžet doba tří kalendářních let, v níž se žalobce zavazuje vykonávat podporovanou činnost a zachovat počet vytvořených pracovních míst.
6. Uložený odvod považuje žalobce za nepřiměřený. Zdůraznil, že zcela naplnil předmět dohody. I kdyby připustil, že nesplnění předmětné investice došlo k porušení rozpočtové kázně, představovalo by to porušení ve vztahu k pouhé jedné třetině sjednaného závazku. Dle logiky, kterou užil sám správce daně, by měl být žalobci uložen odvod maximálně ve výši jedné poloviny jedné třetiny poskytnuté podpory.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal na napadené rozhodnutí a rekapituloval své závěry, že neoprávněným použitím peněžních prostředků je porušení podmínek, za kterých byly tyto prostředky poskytnuty. Ke vztahu mezi žalobcem a poskytovatelem žalovaný připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 58/2005, že příjemce formou dotace přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protivahou tohoto dobrodiní je akceptace podmínek, za nichž byla dotace poskytnuta. Žalovaný nerozporuje fakt, že žalobce použil poskytnutou část dotace v souladu s dohodou. Nedodržel však podmínky stanovené poskytovatelem ve vztahu k čerpání dotace a termínu dodržení daných podmínek. K námitce uložení odvodu v nepřiměřené výši žalovaný uvedl, že byla zcela dodržena zásada proporcionality, když za porušení rozpočtové kázně nebyl uložen odvod ve výši 100%, ale ve výši 49,56% poskytnuté dotace.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Z obsahu správních spisů vyplývá, že správce daně zahájil protokolem ze dne 9. 12. 2014 u žalobce daňovou kontrolu ve věci zjištění skutečností rozhodných pro stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 rozpočtových pravidel u dotace poskytnuté v roce 2007 žalobci na základě Dohody o finanční podpoře projektu dle Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst a rekvalifikaci a školení zaměstnanců č. j. KA-FP-2/2007, a to na základě Oznámení o výsledku veřejnosprávní kontroly u příjemce veřejné podpory ze strany Úřadu práce ČR.
9. Daňová kontrola byla ukončena zprávou o daňové kontrole ze dne 5. 6. 2015; vyplývá z ní, že správce daně dospěl k tomu, že žalobce nedodržel čl. II bodu 2.4 Dohody o finanční podpoře projektu dle Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst a rekvalifikaci a školení zaměstnanců, a to neprovedením investice v hodnotě 10 mil. Kč, přičemž k porušení rozpočtové kázně došlo ke dni 30. 1. 2011. Správce daně zároveň dospěl k závěru, že žalobce naplnil účel dotace, když vytvořil a obsadil 19 pracovních míst, přičemž na jedno nově vytvořené pracovní místo čerpal finanční podporu ve výši 200 000 Kč, tj. celkem 3 800 000 Kč. Prokázal také uznatelné náklady spojené s rekvalifikací zaměstnanců, na jejichž úhradu mu byla poskytnuta finanční podpora ve výši 19 523 Kč, celkem tedy čerpal dotaci ve výši 3 819 523 Kč. Jelikož žalobce prokázal vlastní investici pouze v částce 5 044 678,56, tj. ve výši 50,44% stanovené částky, je požadavek na vrácení celé dotace nepřiměřený. Výši odvodu tak správce daně stanovil na částku 1 892 955,59 Kč odpovídající 49,56% z částky poskytnuté dotace. Takto stanovená výše reflektuje závažnost a rozsah zjištěného porušení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

10. Dne 10. 6. 2015 vydal správce daně prvního stupně platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně na uvedenou částku. Žalobce si proti tomuto platebnímu výměru podal včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Uzavřel, že žalobce si byl vědom svých povinností vyplývajících z Rozhodnutí MPSV a Dohody o finanční podpoře, tj. jednak vytvořit a obsadit 19 nových pracovních míst a současně provést investice ve výši 10 mil Kč, když z vlastního kapitálu bude financovat minimálně 5 mil Kč; tyto podmínky měl žalobce splnit nejpozději do 2 let od poskytnutí dotace, následně byla uzavřena dohoda mezi žalobcem a poskytovatelem, ve které se žalobce zavázal splnit tuto lhůtu do 31. 12. 2010. Neprovedením investice došlo k porušení rozpočtové kázně neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu. K námitce žalobce, že pokud měl poskytovatel dotace za to, že žalobce nedodržel podmínky dotace, měl jej vyzvat k nápravnému opatření v návaznosti na provedené zúčtování vzájemných závazků dle čl. VI. bod 6.2 dohody žalovaný uvedl, že není kompetentní se vyjadřovat k postupům či závěrům učiněným poskytovatelem.
11. Z obsahu správních spisů soud dále zjistil, že jejich součástí je Rozhodnutí MPSV č.10/2007 o finanční podpoře projektu dle Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst v regionech nejvíce postižených nezaměstnaností, kterým byla žalobci poskytnuta finanční podpora na částečnou úhradu nákladů ve výši 200 000 Kč na jedno nově vytvořené pracovní místo, max. do výše 38000 000 Kč a dále na částečnou úhradu nákladů na rekvalifikaci nebo školení zaměstnanců do výše 30 000 Kč na jedno nově vytvořené pracovní místo, max. do výše 570 000 Kč. Na základě uvedeného rozhodnutí byla mezi ČR – Úřadem práce v Karviné a žalobcem uzavřena dne 21. 12. 2007 Dohoda o finanční podpoře projektu dle Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst a rekvalifikaci a školení zaměstnanců. Žalobce se v této dohodě zavázal coby příjemce dotace do 31. 12. 2009 vytvořit a obsadit minimálně 19 nových pracovních míst v okrese Karviná a zajistit rekvalifikaci nebo školení minimálně 19 zaměstnanců zaměstnaných na nově vytvořených pracovních místech a dále, vykonávat podporovanou činnost a zachovat počet nově vytvořených pracovních míst po dobu nejméně tří kalendářních let od konce kalendářního roku, ve kterém byly poprvé splněny podmínky vytvoření a obsazenosti 10 míst, současně byla provedena investice 10 mil. Kč a žalobce z vlastního kapitálu financoval nejméně 5 mil. Kč dle bodu 3.7 a 3.8 Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst v regionech nejvíce postižených nezaměstnaností. V čl. VI.1 uvedené bylo sjednáno, že po uplynutí doby stanovené v bodě 2.1 dohody, tedy po 31. 12. 2009 „se uskuteční“ zúčtování. Dodatkem č. 1 ze dne 15. 12. 2009 bylo mezi poskytovatelem a žalobcem dohodnuto, že žalobce se zavazuje splnit lhůtu pro dodržení podmínek dle čl. 3.2, 3.3 a 3.4 (tj. také shora uvedené investice) do 31. 12. 2010.
12. Součástí spisového materiálu je také Program pro podporu tvorby nových pracovních míst v regionech nejvíce postižených nezaměstnaností (Usnesení vlády ČR k novému Programu č. 566 z 2. 6. 2004). Z tohoto vyplývá, že jednou z podmínek poskytnutí podpory je dle čl. 3.3 Programu, že příjemce provede v příslušném regionu investici do oborů zpracovatelského průmyslu nebo do specifických služeb v celkové výši alespoň 10 mil. Kč (tj. pořízení dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku a technické zhodnocení dlouhodobého hmotného majetku ve vlastnictví příjemce), přičemž z vlastního kapitálu bude financovat minimálně 5 mil. Kč. Mimo jiné i tato podmínka musí být splněna nejpozději ve lhůtě dvou kalendářních let následujících po roce, ve kterém byla uzavřena dohoda o poskytnutí dotace.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud podotýká, že řízení v dané věci bylo přerušeno usnesením ze dne 15. 1. 2018 do doby skončení věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 291/2017. Následně bylo usnesením ze dne 6. 11. 2018 rozhodnuto o pokračování v řízení, neboť usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33 byly přijaty následující závěry:

„I. Každé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné, zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla), ve znění do 29. 12. 2011].

II. Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel, ve znění do 29. 12. 2011) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.

III. Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel, ve znění do 29. 12. 2011).“

14. V návaznosti na uvedené závěry posoudil krajský soud jednotlivé námitky žalobce takto.
15. Pokud žalobce namítal, že neprovedení investice ve výši 10 mil. Kč nepředstavuje porušení rozpočtové kázně, resp. že taková povinnost žalobci ani z ničeho nevyplynula, nelze této námitce přiznat důvodnosti. Podle krajského soudu především z Dohody o poskytnutí finanční podpory ve spojení s Programem pro podporu tvorby nových pracovních míst v regionech nejvíce postižených nezaměstnaností, který je nutné považovat za nedílnou součást podmínek poskytnutí dotace žalobci, jednoznačně plyne povinnost žalobce splnit tři podmínky: 1) vytvořit a obsadit minimálně 19 nových pracovních míst v okrese Karviná, 2) zajistit rekvalifikaci nebo školení minimálně 19 zaměstnanců zaměstnaných na nově vytvořených pracovních místech a dále, vykonávat podporovanou činnost a zachovat počet nově vytvořených pracovních míst a 3) provést investici do oborů zpracovatelského průmyslu nebo do specifických služeb v celkové výši alespoň 10 mil. Kč (tj. pořízení dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku a technické zhodnocení dlouhodobého hmotného majetku ve vlastnictví příjemce), přičemž z vlastního kapitálu bude financovat minimálně 5 mil. Kč. Krajský soud podotýká, že by lze připustit, že podmínky stanovené v čl. 2.4 Dohody nejsou specifikovány zcela šťastně, nelze je považovat za nesrozumitelné, minimálně již proto, že se jedná o pouhou bližší specifikaci podmínek dle čl. 3.3 a 3.4 Programu podpory, který je nutno považovat za nedílnou součást podmínek poskytnutí dotace, když na podkladě Programu bylo vydáno také rozhodnutí ze strany MPSV č. 10/2007, bez kterého by nebylo možné ze strany poskytovatele žalobci dotaci vůbec poskytnout. Je tedy nutno uzavřít, že žalobce si musel být při uzavírání dohody a jejího

dodatku vědom svých povinností a bylo pouze na něm, zda i za takových podmínek se rozhodne dotaci přijmout. Lze zcela v tomto ohledu přisvědčit argumentaci žalovaného odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 – 90. Je nutné v této souvislosti připomenout, že poskytování dotací je ovládáno vrchnostenským postavením poskytovatele dotace. Z tohoto jeho postavení, na rozdíl od postavení účastníka soukromoprávních vztahů tedy plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či v limitech, jež stanoví sám poskytovatel dotace. Záleží pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Samotným smyslem aktu přijetí dotace totiž je, že příjemce přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodiní není (na rozdíl od soukromoprávních vztahů) jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána.

16. Nelze ani přisvědčit argumentaci žalobce, že termín splnění povinnosti provedení investice byl sjednán zmatečně. Nelze bez rozumných pochybností nalézt důvod, pro který by žalobce uzavíral dne 15. 12. 2009 dodatek, jehož jediným obsahem je v zásadě pouze změna termínu plnění, aby pak následně sám žalobce (který zjevně změnu termínu sám inicioval) takto nově sjednaný termín neakceptoval. Pokud lze tedy bez dalšího uzavřít, že žalobce měl jako příjemce dotace povinnost provedení uvedené investice ve výši 10 mil. Kč, z toho 5 mil. Kč z vlastních zdrojů, a to do 31. 12. 2010, je třeba s přihlédnutím k závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 291/2017 (viz bod 13. tohoto rozsudku) dospět k jednoznačnému závěru, že jestliže žalobce k 31. 12. 2010 sjednanou investici neprovedl, dopustil se zcela jednoznačně porušení rozpočtové kázně dle § 3 písm. e) a § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Potud jsou tedy závěry správce daně i žalovaného zcela správné. Korekci vyžaduje pouze závěr o době porušení rozpočtové kázně; krajský soud nesdílí názor správce daně a žalovaného, že je nutné v tomto ohledu aplikovat čl. 6.3 dohody o poskytnutí finanční podpory. Povaha závazku totiž primárně nevyplývala její splnění za situace, kdy by skutečně v době po splnění povinnosti vytvořit 19 nových pracovních míst a povinnost realizovat rekvalifikaci a školení zaměstnanců proběhlo tzv. zúčtování mezi poskytovatelem a žalobcem dle čl. 6.1 předmětné dohody; pokud by totiž ještě před uplynutím sjednané doby plnění bylo poskytovatelem zjištěno, že žalobce nečiní reálné kroky k zajištění splnění povinnosti sjednané investice, bylo na poskytovateli, aby žalobce k plnění povinností vyzval. To se však zcela zjevně nestalo, když veřejnoprávní kontrola proběhla až daleko po vypršení termínu splnění povinností žalobce a tzv. zúčtování neproběhlo vůbec. Nečinností poskytovatele tak došlo k tomu, že za okamžik porušení rozpočtové kázně je nutné považovat 1. 1. 2011.
17. Za podstatnou tak považuje krajský soud námitku žalobce, že uložený odvod je nepřiměřený, když žalobce zcela naplnil předmět dohody a i kdyby připustil, že neprovedením předmětné investice došlo k porušení rozpočtové kázně, představovalo by to porušení ve vztahu k pouhé jedné třetině sjednaného závazku.
18. V této souvislosti považuje krajský soud za nutné poukázat na to, že rozhodnutí o uložení odvodu, stejně jako napadené rozhodnutí bylo učiněno v době před rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 291/2017. Tato skutečnost je významná z hlediska hodnocení přístupu žalovaného a správce daně, byť nemůže mít vliv na konečné rozhodnutí soudu. Krajský soud totiž na rozdíl od žalobce

neshledává v napadeném rozhodnutí absenci úvah o přiměřenosti uloženého odvodu; naopak, krajský soud kvituje postup správce daně a žalovaného vedoucí k uložení odvodu poměrně k zjištěným okolnostem. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí by bylo lze takový postup i akceptovat. Nicméně, shora uvedené závěry rozšířeného senátu vyznívají zcela jednoznačně a je nutné v souvislostech těchto závěrů posoudit také projednávanou věc.

19. Jak totiž vyplývá i z postupu správce daně a žalovaného, jednotlivé podmínky poskytnutí dotace byly posuzovány v zásadě izolovaně a samostatně, avšak výše odvodu již byla stanovena ve vztahu k celé poskytnuté částce dotace. Avšak, jak je uvedeno shora, při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vždy vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu; správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti, přičemž týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti. Podle krajského soudu se v projednávané věci jedná právě o případ, kdy lze oddělit jednotlivé povinnosti žalobce při čerpání dotace. Jak správně argumentuje žalobce, logikou žalovaného je nutné poměrně zohlednit, které povinnosti byly ze strany žalobce splněny a které nikoli a v jakém rozsahu. K tomu je nutné posoudit veškeré okolnosti, mající vliv na porušení povinnosti žalobcem. V dané věci to tedy znamená, že bude na žalovaném, aby opětovně při respektu k zásadě přiměřenosti posoudil všechny okolnosti dané věci; neopomene přitom, že žalobce z relativně tří oddělitelných povinností splnil beze zbytku dvě z nich a dále, že naplnil účel dotace. Ve vztahu k porušení povinnosti provést sjednanou investici bude nutné přiměřeně zohlednit také nečinnost poskytovatele dle dohody o poskytnutí finanční podpory. Povinnosti poskytovatele totiž nelze bez dalšího oddělit od povinností žalobce za situace, že tyto povinnosti mohou mít vliv na splnění povinností příjemce dotace.

Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud s ohledem na uvedené shledal napadené rozhodnutí za nezákonné a proto jej dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:
a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)
1) příprava a převzetí věci	
2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.
3) replika k vyjádření žalobce	9 300 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů	§ 13 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje

advokáta ve výši 300 Kč / úkon vyhl. č. 177/1996 Sb.
při shora uvedených úkonech právní
pomoci

900 Kč

*Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního
poplatku)*

15 342
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 19. prosince 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu